

ну фашисти зігнали всіх жителів села і розстріляли. Дивом вдалось врятуватись тільки двом хлопчикам — Ватрасу Амбросію і Писарчуку Петру, які і сьогодні є живими свідками тієї трагедії.

В місті є історичні пам'ятки сивої давнини: це територія фортеці XII століття, костюл (1607 рік), територія монастиря XII століття, земляні вали, козацька могила. До більш пізніх історичних пам'яток належить Покровська церква.

Свого часу місто відвідувала Леся Українка. Зберігся будинок її дядька Петра Косача. Можливо, прекрасні місця на околицях Полонного навіяли поетесі сюжети її творів, зокрема «Лісової пісні».

Полонщина не має якихось особливих корисних копалин, але ті, що є, максимально використовуються: це гранітні поклади та глина, придатна для виробництва цегли.

Більшість жителів Полонного пов'язують свою долю з гончарним ремеслом, адже більше віку в місті працюють два підприємства: фарфоровий та керамічний заводи, а виробники П. Іванченка, В. Овчаренка, З. Олексенко, М. Козака, М. Бобика здобули міжнародне визнання.

Останнім часом в районі відроджуються національні традиції, обряди та звичаї. Ініціаторами цієї справи стали національні товариства української мови «Просвіта», єврейської та польської культури.

В місті працюють музична та художня школи, будинок творчості школярів, отже молодим талантам є де розвивати свої здібності.

Нещодавно в районі виявлено у великій кількості радонові води з цілющими властивостями. Сподіваємося, що санаторій, побудований на цих джерелах, незабаром стане реальністю.

Отак воно, невелике провінційне українське містечко Полонне, місто-трудівник, яке за своїми щоденними клопотами підійшло до тисячолітнього ювілею.

Володимир СВЯТСЬКИЙ

Полонне

МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ «ВАСИЛЬ АВРАМЕНКО ТА СВІТОВА УКРАЇНСЬКА ХОРЕОГРАФІЧНА КУЛЬТУРА»

Нещодавно у приміщенні Українського державного центру культурних ініціатив відбулася друга міжнародна науково-практична конференція «Василь Авраменко та світова українська хореографічна культура», присвячена 100-річчю від дня народження видатного діяча української національної культури. На ній вперше були розглянуті такі проблеми, як праця митця в професіональному театрі Миколи Садовського, де він почав своє сходження до великого мистецтва танцю, його діяльність у Польщі, Чехії, США та Канаді, проаналізовано творчість у кіномистецтві, співдружність з Василем Верховинцем, перебування у Франції, на західноукраїнських землях у 20-х рр., внесок митця у світову хореографічну культуру. Чимало матеріалів і документів було обнародовано вперше, особливо це стосується архіву В. Авраменка, який зберігається у рукописних фондах Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України. Для молодих дослідників тут невичерпне джерело тем.

Конференцію відкрив директор Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України О. Костюк вступною промовою «Українське народознавство і В. Авраменко». З науковими доповідями та повідомленнями виступило 34 учасники, які висвітлили життєвий і творчий шлях В. Авраменка, аспекти майстерності та суспільно-політичної діяльності, визначали його внесок у розвиток вітчизняного та зарубіжного мистецтва. «Українська культура в контексті взаємин із світовою культурою» — тема доповіді голови Національної комісії з питань

повернення в Україну культурних цінностей при Кабінеті Міністрів України, голови організаційного комітету по вшануванню пам'яті В. Авраменка О. Федорука. Зацікавили присутніх виступи Ю. Станішевського «Василь Авраменко і українська хореографічна культура», Л. Барабана «Василь Авраменко в театрі Миколи Садовського», Р. Пилипчука «Василь Авраменко в Галичині та на Волині», Н. Шумади «Фольклор української діаспори», В. Юзвенко «Народна творчість Придніпров'я», Ф. Погребенника «Спроба осмислення мистецтва Василя Авраменка в науковій літературі», П. Білаша «В. Авраменко і українське танцювальне мистецтво 10-х — 30-х років ХХ століття», Г. Веселовської «Символічний діалогізм української хореографії від обряду до танцю», В. Коломійця «Становлення художніх принципів балетмейстерського мистецтва».

Було наведено чимало нових, досі невідомих фактів діяльності В. Авраменка, де розкрилися методи його праці, художньо-стильові особливості.

Зарубіжні гості внесли багато нових матеріалів, які доповнили сучасне уявлення про творчість Василя Авраменка. Це виступи А. Ногачевського «Вплив В. Авраменка на сучасний український танець в Канаді» (Канада), Г. Лагойцюка «Василь Авраменко в українській діаспорі Франції» (Франція), Б. Черевика «Музика Василя Авраменка без танців. Музика танців Василя Авраменка» (Канада).

На конференції прозвучали повідомлення про традиції В. Авраменка на Черкащині, його вшанування в Корсунь-Шевченківському краї, роль і значення В. Авраменка в кіноматографії України та західноєвропейському й американському кіномистецтві. Виступали педагоги Київського державного інституту культури, майстри сучасного хореографічного мистецтва.

Під час роботи міжнародної науково-практичної конференції було відкрито пам'ятник В. Авраменку в Стеблеві на Черкащині. Діяла величезна фотоілюстративна виставка. Перед учасниками та гостями конференції виступали народний ансамбль танцю «Покуття» (Коломия), дитячий фольклорний ансамбль танцю «Провесінь» (Бровари на Київщині). Студенти кафебри хореографії Київського державного інституту культури показали свою програму. Відбулося також відкриття виставки «Стеблівські пейзажі», присвяченої 100-річчю від дня народження Василя Авраменка (художник С. Хохлов).

На підсумковому засіданні прийнято рекомендації та рішення щодо подальшої популяризації творчості В. Авраменка, вивчення його спадщини та видання спеціальної літератури про життя і творчість уславленого митця.

Леонід БАРАБАН

Київ

КОНФЕРЕНЦІЯ ФОЛЬКЛОРИСТІВ У ТЕРНОПОЛІ

У час, коли світ відзначає 50-ліття закінчення Другої світової війни, повсюдно, особливо ж у Східній Європі та на теренах колишнього СРСР, посилюється інтерес до історії антитоталітарних рухів ХХ ст. Важливим документом, який допомагає об'єктивно оцінити неоднозначні події епохи є усна народна творчість. В Україні, як відомо, упродовж семи десятиліть різноманітними окупаційними режимами жорстоко переслідувався опозиційний до влади фольклор та його носії.

Здавалося б, що після стількох років тотальних гонінь український протирежимний фольклор 1920-х — 1980-х мав би якщо не згинуть, то принаймні помітно збідніти жанрово й тематично. Та записи останніх років, зроблені в різних місцевостях України, засвідчують велике розмаїття цього донедавна забороненого фольклорного пласту. Все частіше у наукових і популярних виданнях з'являються повідомлення, що піднімають питання генези, фольклорної специфіки матеріалу. Та загалом, робота в даному на-